

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyně **L. K.**, proti žalovanému **Městskému úřadu Česká Skalice**, T. G. Masaryka 80, 552 03 Česká Skalice, za účasti **1. Mgr. V. S.**, **2. V. S.** a **3. Sboru dobrovolných hasičů Žernov**, 552 03 Česká Skalice, doručná adresa: Mgr. L. M., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č.j. Výst. 3764/2012/VÝST/St, spisová značka: 2594/2009/VÝST/St, t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 3.000,--Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u nadepsaného krajského soudu žalobu ze dne 2. 10. 2012 proti Městskému úřadu Česká Skalice, a to „pro pokračování v řízení o změně v užívání stavby bez č. p. na st. p. č. 145 v k. ú. Žernov proti vůli majitelky pozemku č. 145 a majitelů přilehlých sousedních nemovitostí“, v níž žalobkyně navrhovala vynesení rozsudku, že: „Nepovolená a nezkolaudovaná stavba na st. p. č. 145 bude odstraněna.“ Podle jejího obsahu je žalobkyně vlastnící stavebního pozemku parc. č. 145 v kat. území Žernov, na němž se nachází přízemní stavba s plochou střechou o půdorysu 6 x 6 m. Žalobkyně se při koupi uvedeného pozemku domnívala, že kupuje i tuto stavbu a v tomto směru spolu se svými výhradami popsala, jak se jejím vlastníkem stal naopak Sbor dobrovolných hasičů Žernov.

Protože byl žalobní návrh v rozporu s tím, jak může být o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení rozhodnuto, respektive ze žaloby nebylo ani zcela zřejmé, čeho se vlastně žalobkyně domáhá, vyzval ji krajský soud podáním ze dne 4. 10. 2012, č.j. 30A 101/2012-10, k jejímu doplnění, v němž by mimo jiné uvedla, zda skutečně míní podáním ze dne 2. 10. 2012 žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a s ohledem na to upravila návrh výroku rozsudku.

Žalobkyně reagovala na výzvu krajského soudu dopisem ze dne 29. 10. 2012, v němž znovu zpochybňovala přístup žalovaného k otázce vlastnictví stavby na pozemku parc. č. 145 v kat. území Žernov. V žalobním petitu přitom navrhovala:

„Zrušit napadené rozhodnutí o změně užívání stavby a přikázat Stavebnímu úřadu Česká Skalice zahájení řízení o odstranění stavby bez č.p. na st. p. č. 145 v k. ú. Žernov.“

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 29. 11. 2012. Uvedl v něm, že jeho usnesení o přerušení řízení ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, obsahovalo mimo jiné řádné poučení o možnosti podat proti němu odvolání. Žalobkyně je však odvoláním nenapadla, a tak nabylo dne 28. 8. 2012 právní moci. S ohledem na to, že žalobkyně nevyužila řádných opravných prostředků proti tomuto usnesení, žalovaný navrhoval, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Na vyjádření žalovaného žalobkyně reagovala ještě dopisem ze dne 18. 12. 2012. Uvedla v něm, že usnesením ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, „byla vyzvána stavebním úřadem k podání žaloby k okresnímu soudu ohledně vlastnictví ke zmíněné budově prádelny na st. p. č. 145. Žalobu jsem nepodala na Okresní soud v Náchodě, ale na Správní soud v Hradci Králové.“ K podání odvolání proti tomuto usnesení prý žalobkyně neměla důvod, když jí „v tomto usnesení bylo oznámeno přerušení o pokračování změny užívání stavby do 5. 10. 2012.“

K otázce, zda žaluje usnesení ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, žalobkyně uvedla, že z obsahu žaloby a jejího petitu je zřejmý její záměr v žalování stavebního úřadu ne pro konkrétní jedno rozhodnutí, ale pro veškeré postupy od počátku jejího případu, kdy stavební úřad nerespektoval její argumenty. Dodala, že žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2012 povolil změnu užívání přízemní stavby bez č.p. na st. p. č. 145 v kat. území Žernov, proti němuž se opět odvolala.

Z obsahu žaloby a uvedeného je tak zřejmé, že představy žalobkyně o soudní ochraně v rámci správního soudnictví jsou značně zkreslené. Pokud jí napadla i usnesení žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, o přerušení řízení, dlužno uvést, že podle § 70 písm. c) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Rozhodnutí o přerušení řízení podle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), v platném znění, je typickým rozhodnutím procesní povahy. Přitom i kdyby bylo rozhodnutí (usnesení) o přerušení řízení jako takové samostatně žalovatelné v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí, bylo by základním

předpokladem úspěšnosti takové žaloby to, že by žalobce ještě předtím využil řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jedině tím by totiž naplnil předpoklady soudního přezkumu podle § 5 s.ř.s., dle něhož se lze domáhat soudní ochrany ve správním soudnictví jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Žalobkyně však odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, nepodala, přestože o této možnosti v něm byla řádně poučena.

Odůvodňuje-li pak žalobkyně nepodání odvolání proti tomuto usnesení tím, že k tomu neměla důvod, když jí bylo řízení přerušeno, naskytá se v souvislosti s tím otázka, proč tedy ještě v době přerušení řízení podala správní žalobu, v níž je zmiňuje a krajskému soudu zároveň zaslala? Zřejmě správně nepochopila jeho význam. Přerušení řízení totiž sice znamená, že správní orgán např. nenařizuje jednání, neprovádí dokazování, neběží lhůty pro vydání, takže účastníci řízení nemusí mít obavu, že bude rozhodnuto ve věci, to ale neznamená, že se v době přerušení řízení nedává účastníkům řízení prostor k jejich jiným procesním úkonům s věcí samou spojených. Tak jako v dané věci, kdy usnesením žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, byla žalobkyni dána lhůta do 5. 10. 2012 k tomu, aby pokud trvá na svých občanskoprávních námitkách ohledně vlastnictví výše zmíněné stavby na st. p. č. 145, tak aby jejich oprávněnost prokázala cestou soudní. Bylo proto na žalobkyni, zda v intencích tohoto usnesení podá u Okresního soudu v Náchodě určovací žalobu, o čemž v něm byla poučena.

Žalobkyně, byť zpochybňuje vlastnictví Sboru dobrovolných hasičů Žernov ke stavbě na st. p. č. 145, se však se svými námitkami občanskoprávní povahy, týkajícími se existence práva na Okresní soud v Náchodě neobrátila. Namísto toho podala žalobu nejen proti usnesení žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St (k tomu již výše), ale proti veškerým postupům od počátku jejího případu, kdy žalovaný nerespektoval její argumenty. Přitom však pominula, že krajský soud za ni nemůže na základě takovýchto obecných žalobních projevů vyhledávat pochybení, k nimž mělo v dané věci údajně dojít, že naopak ona sama měla žalobní povinnosti stanovené zejména v § 71 odst. 1 s.ř.s. Ten totiž ukládá každému žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní, (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a (v témže smyslu) konkrétní právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Vylíčení skutkových okolností přitom musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc pak nemůže být toliko obecným odkazem na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a

obsahovat konkrétní – o tyto skutkové okolnosti – se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva.

Takto však žalobkyně nepostupovala a na výzvu krajského soudu náležitým způsobem nereagovala. V upraveném žalobním petitu (viz její podání ze dne 29. 10. 2012) navíc navrhovala zrušit doposud jí nezmiňované rozhodnutí o změně užívání stavby a dále přikázat žalovanému, aby zahájil řízení o odstranění stavby bez č.p. na st. p. č. 145 v k. ú. Žernov. Přitom z něho není zřejmé, o jaké rozhodnutí o změně v užívání stavby se vůbec jedná (zmiňuje pouze rozhodnutí ze dne 23. 11. 2013, které však v době podání žaloby ještě neexistovalo a proti němuž se odvolala, takže v tu chvíli zvolila správný postup, pokud s ním nesouhlasila) či z jakých důvodů by se mělo vést ohledně stavby na st. p. č. 145 v kat. území Žernov řízení o jejím odstranění. Nehledě na to, že příkaz k jeho zahájení v rámci přezkumného řízení by krajský soud ani nemohl vydat.

Krajský soud proto musel konstatovat, že namísto žalobních bodů, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně usnesení žalovaného o přerušení řízení ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3764/2012/VÝST/St, či jiné rozhodnutí nebo jak shrnula „veškeré postupy od počátku jejího případu“ za nezákonné a jimiž by zároveň zpochybnila závěry žalovaného, tak pouze v obecné rovině zmínila výše uvedené okolnosti bez konkrétního vztahu k věci. Žalobkyně tak ani v doplňku žaloby neodstranila vady žaloby, k nimž byla vyzvána.

Vzhledem k tomu krajský soud uzavřel, že žalobkyně v žalobě neuvedla právní náhled na věc, nevyjasnila ani její předmět (nevykládala skutková tvrzení a neuvedla konkrétní právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva), natož aby je subsumovala pod aplikovatelné právní normy. Soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat za žalobce možné nezákonnosti správního aktu, a proto nestačí, vytýká-li žaloba obecně, že žalovaný v té které věci porušil zákon nebo že řízení bylo vadné, aniž by zároveň patřičnou formou poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Na základě toho krajský soud konstatoval, že v žalobě absentují konkrétní skutková tvrzení o nezákonnostech a právní výtky, přičemž tento nedostatek podmínek řízení nebyl v zákonné lhůtě odstraněn a nelze tak učinit již ani nyní.

Vzhledem k tomu krajský soud shrnul, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí (usnesení o přerušení řízení), jímž se upravuje vedení řízení, ačkoliv je takové rozhodnutí z přezkoumání soudem podle s.ř.s. vyloučeno. V tomto směru proto podala nepřípustnou žalobu ve smyslu § 68 písmeno e) a § 70 písmeno c) s.ř.s. Podle § 46 odst. 1 písmeno d) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřípustný.

Dále se jednalo i o správní žalobu, která přes výzvu krajského soudu k odstranění nedostatků neměla předepsané náležitosti, když z ní nebylo možno jednoznačně zjistit, čeho se vlastně týká, proti čemu směřuje, označení výroků rozhodnutí, které jsou napadány, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné

nebo nicotné a řádný návrh výroku rozsudku, a to přesto, že žalobkyně byla poučena o tom, že pokud ve stanovené lhůtě nedostatky žaloby neodstraní, tak že bude žaloba odmítnuta (§ 37 odst. 5 s.ř.s.).

Z uvedených důvodů proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu ve výroku I. tohoto usnesení odmítnout.

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta (viz II. výrok tohoto usnesení).

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto usnesení).

Výrok IV. o vrácení soudního poplatku se opírá o ust. § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění. V něm se stanoví, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobkyně uhradila v souvislosti s podáním žaloby na soudních poplatcích celkem 3.000,--Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 11. března 2014

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu